

Rapport

Datum: 26 januari 2005

Rapportnummer: 2005/024

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland in een drietal situaties van overlast in haar woonomgeving in de periode 1999 tot en met 2003 onvoldoende is opgetreden tegen overlast van buurtgenoten. Met name klaagt verzoekster erover dat de politie

1. in de periode van 1999 tot en met 2001 heeft nagelaten om na haar meldingen van verstoring van de nachtrust door een bewoner van de woning onder haar, tegen genoemde bewoner op te treden;
2. heeft nagelaten om na vele meldingen van geluidsoverlast op of omstreeks 23 februari 2003 de desbetreffende geluidsapparatuur in beslag te nemen dan wel een boete op te leggen;
3. heeft nagelaten om een in augustus 2002 afgekondigd verbod om ter hoogte van verzoeksters woning te sleutelen aan brommers te handhaven en ook overigens onvoldoende is opgetreden tegen lawaai- en stankoverlast van de brommers.

Daarnaast klaagt verzoekster erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland haar verzoek om schadevergoeding in verband met het feit dat zij zich door bovengemelde nalatigheid van de politie genoodzaakt voelde procedures voor de kantonrechter te voeren, heeft afgewezen.

Beoordeling

A. Ten aanzien van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland

1. Algemeen

1. Verzoekster ondervindt al geruime tijd overlast van diverse burens. Volgens verzoekster veroorzaakt(en) zij onacceptabele geluids- en stankoverlast. Zij deed hiervan veelvuldig melding bij het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (hierna ook: de politie).

Zij klaagt erover dat de politie in hierna te melden situaties in de periode van 1999 tot en met 2003 onvoldoende is opgetreden tegen overlast van buurtgenoten.

2.1. In bedoelde situaties moet het optreden van de politie telkens worden gezien in het licht van het redelijkheidsbeginsel. Dit houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

2.2. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat het accent van politieoptreden bij meldingen als de onderhavige zo veel mogelijk dient te liggen op het voorkomen van verdere overlast, bijvoorbeeld door middel van bemiddeling. Indien na en ondanks herhaalde

bemiddelingspogingen sprake blijft van overlast én er tevens sprake is van een redelijk vermoeden van het plegen van strafbare feiten, behoort het ook tot de taak van de politie om repressief op te treden.

2. Ten aanzien van de geluidsoverlast van 1999 tot en met 2001

1. Verzoekster klaagt er in de eerste plaats over dat de politie in de periode van 1999 tot en met 2001 onvoldoende is opgetreden na haar meldingen van verstoring van de nachtrust door haar benedenbuurman.

2. De korpsbeheerder acht dit klachtonderdeel niet gegrond, omdat de politie veelvuldig is opgetreden en haar ook overigens geen nalatigheid valt te verwijten.

3. Uit het onderzoek is het volgende gebleken. Verzoekster deed vele malen een melding over geluidsoverlast die zij van haar benedenbuurman ondervond. Een aantal malen deed zij achteraf een melding, een aantal malen heeft zij de politie ook 's nachts gebeld. De politie ging meestal ter plaatse na zo'n melding, waarbij zij óf zelf geen (geluids)overlast constateerde óf de buurman de muziek desgevraagd zachter zette. De politie sprak een aantal keren met zowel verzoekster als haar benedenbuurman, waarbij bleek dat er sprake was een jarenlang conflict tussen verzoekster en haar benedenbuurman. De buurtregisseur verwees verzoekster door naar de woningbouwvereniging en muteerde aan de gemeentelijke instantie "Extreme overlast".

Verzoekster heeft niet ontkend dat de politie reageerde op haar meldingen, maar zij is van mening dat de politie desalniettemin een verwijt treft, omdat de overlast niet (blijvend) stopte. De politie had volgens verzoekster bepalingen in het Wetboek van Strafrecht (Sr.) aangaande verstoring van de (nacht)rust effectief dienen te handhaven (zie Achtergrond, onder 1.). Verzoekster is dus kennelijk van mening dat de politie onvoldoende repressief is opgetreden. Hierover wordt het volgende opgemerkt.

De meldingen betroffen in ieder geval geen geluidsoverlast door middel van valse alarmkreten of valse signalen, als bedoel in artikel 142 Sr., terwijl de meeste meldingen voor geluidsoverlast 's nachts (timmeren, boren en dergelijke) ook in het algemeen geen rumoer dan wel burengerucht overeenkomstig het bepaalde in artikel 431 Sr. opleveren. Wat hiervan verder ook zij, gelet op de meldingen in kwestie en de situatie die de politie vervolgens aantrof, kon de politie er in redelijkheid voor kiezen om niet repressief op te treden - bijvoorbeeld op grond van de bepalingen in de Algemene Plaatselijke Verordening maar zich terughoudend en bemiddelend op te stellen. De meldingen betroffen immers vaak geluidsoverlast die overdag plaatsvond, terwijl de politie bovendien in veel gevallen zelf geen geluidsoverlast waarnam. Onder die omstandigheden was er voor de politie geen aanleiding om strafvorderlijk op te treden. Dat verzoekster ondanks bemiddelend optreden door de politie en verwijzing naar andere instanties toch regelmatig overlast bleef ondervinden van haar benedenbuurman, kan de politie niet worden aangerekend. Al met al

is de Nationale ombudsman met de korpsbeheerder van oordeel dat de politie op dit punt geen verwijt treft.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

3. Ten aanzien van de geluidsoverlast op of omstreeks 23 februari 2003

1. Verzoekster klaagt er verder over dat de politie na vele meldingen van geluidsoverlast op of omstreeks 23 februari 2003 heeft nagelaten de desbetreffende geluidsapparatuur in beslag te nemen danwel een boete op te leggen.

2. Ook deze klacht is volgens de korpsbeheerder niet gegrond, nu niet is gebleken dat het optreden van de politie in de gegeven omstandigheden onvoldoende was.

3. Een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie van 23 februari 2003 houdt in dat een buurtbewoner van verzoekster op 19:10 uur wederom met de politie belde in verband met geluidsoverlast van zijn burens. De politie is toen ter plaatse gegaan, waarna het geluid zachter werd gezet. De zaak bleek ook al in behandeling bij de buurtregisseur, in wiens overzicht de betreffende mutatie werd geplaatst. Volgens verzoekster heeft zij in ieder geval ook op 24 februari 2003 omstreeks 14.30 uur gebeld in verband met geluidsoverlast. Hiervan is geen mutatie te vinden. Volgens verzoeksters eigen aantekeningen heeft zij gevraagd waarom de politie geen boete oplegde dan wel de muziekinstallatie in beslag nam. De politie heeft toen - aldus verzoekster - gezegd dat dit een te vergaande maatregel was. Mogelijk heeft de politie geen mutatie opgemaakt, omdat zij verzoeksters vraag als beantwoord beschouwde. Hoe dan ook, verzoekster heeft weliswaar volgens haar eigen aantekeningen zowel voor als na 23 februari 2003 een aantal malen last gehad van harde muziek uit gemeld pand - overigens niet in de nachtelijke uren - maar zij heeft dit niet aan de politie gemeld. Zij stelt dat ook nog een andere buurtbewoonster vele meldingen zou hebben gedaan, maar geeft hiervan geen nadere specificatie, terwijl van deze meldingen evenmin blijkt uit overgelegde mutaties. Er zijn derhalve onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat de politie in strijd met bovengenoemd redelijkheidsbeginsel heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

4. Ten aanzien van de brommeroverlast

1. Verzoekster ondervond ook overlast van de familie W. onder meer van het feit dat zij aan brommers sleutelden, wat tot lawaai- en stankoverlast leidde. In augustus 2002 heeft de buurtregisseur een verbod om aan de brommers te sleutelen afgekondigd. Verzoekster klaagt erover dat hij dit verbod niet heeft gehandhaafd en ook overigens onvoldoende is opgetreden tegen lawaai- en stankoverlast van de brommers. In dit verband stelt verzoekster dat zij aanvankelijk in de veronderstelling verkeerde dat het sleutelverbod ook gold voor het sleutelen in de kelderboxen van de desbetreffende woningen. Pas veel later

was haar gebleken dat de buurtregisseur haar buurjongens kennelijk na het sleutelverbod naar de kelderboxen had verwezen. Het was in feite aan de politie te wijten dat de stankoverlast in de boxen was toegenomen. Zij wees erop dat de woningbouwvereniging in een brief van januari 2003 aan de familie W. het sleutelen in de boxen had verboden.

2. De korpsbeheerder gaf aan dat het afgekondigde sleutelverbod zich richtte tegen het sleutelen aan brommers op de openbare weg. De buurtregisseur had naar aanleiding van klachten de buurjongen naar de boxen van de woningen verwezen. Volgens de korpsbeheerder was dit enigszins ongelukkig, gelet op het verbod van de woningbouwvereniging (om in boxen te sleutelen), maar toch niet onbehoorlijk, nu de buurtregisseur afspraken had gemaakt over het tegengaan van lekkage van olie om de stankoverlast te minimaliseren. Ook dit klachtonderdeel acht de korpsbeheerder derhalve niet gegrond.

3. De buurtregisseur heeft desgevraagd aangegeven dat de zoons van verzoeksters burenhandig waren met brommers. Zij sleutelden op de stoep, wat tot veel herrie leidde: telkens starten en dan hard een klein stukje over straat rijden. Hierover waren wel veel klachten van ook andere buurtbewoners dan verzoekster. Hij heeft toen een zo goed mogelijk plan proberen te maken en tegen de jongens gezegd dat het verboden was om op straat aan de brommers te sleutelen. Zij wilden daar best naar luisteren en zijn toen op zijn verwijzing in hun box gaan sleutelen. Naar aanleiding van klachten over benzinstank in de boxen is hij nog wel langs geweest. Zelf heeft hij nooit benzinstank waargenomen, maar hij heeft vervolgens wel de brandweer erbij gehaald.

4. Het zogenaamde mondeling gegeven sleutelverbod hield in feite een bevestiging in van de bepalingen in de APV en milieubepalingen (zie Achtergrond, onder 2. en 3.), volgens welke het sleutelen aan brommers een strafbaar feit kan opleveren. Gelet op de klachten van diverse bewoners, had de buurtregisseur voldoende aanwijzingen om aan te nemen dat de jongens bij het sleutelen (in ieder geval) overlast hadden veroorzaakt. Mogelijk heeft hij de buurjongens niet direct, maar pas enige tijd na het "sleutelverbod" naar de kelderboxen verwezen. Hoe dan ook, hij heeft getracht een praktische en voor alle partijen aanvaardbare oplossing te vinden. Achteraf bezien was zijn verwijzing naar de kelderbox minder gelukkig, omdat dit - althans volgens verzoekster - leidde tot veel meer stankoverlast in de kelderboxen dan voorheen en de woningbouwvereniging naar aanleiding van verzoeksters klachten hierover aan de familie W. berichtte dat het sleutelen in de boxen niet was toegestaan. Een en ander brengt naar het oordeel van de Nationale ombudsman echter niet mee dat de politie onvoldoende of onjuist optreden naar aanleiding van klachten over brommeroverlast kan worden verweten. In dit verband is van belang dat de buurtregisseur heeft getracht door zijn aanwijzingen de stankoverlast zoveel mogelijk te beperken en bovendien heeft hij naar aanleiding van verzoeksters klachten over stankoverlast de zaak doorverwezen naar de brandweer. Verzoekster vindt echter dat de politie te weinig heeft gedaan aan het tegengaan van de overlast van brommers. Uit de informatie die uit het onderzoek naar voren is gekomen is echter gebleken dat de politie

naar redelijk inzicht de gebeurtenissen die ten grondslag lagen aan mondelinge en schriftelijke meldingen van verzoekster over de familie W. - welke meldingen overigens volgens verzoeksters eigen overzicht slecht gedeeltelijk meldingen over brommeroverlast betroffen, terwijl zij bovendien na augustus 2002 haar meldingen over de familie W. niet meer aan de politie maar slechts aan de woningbouwvereniging doorgaf - kon plaatsen in het licht van onenigheden tussen verzoekster en deze burens, waarna de politie met betrekking tot het sleutelen aan brommers heeft gehandeld zoals zojuist omschreven. Al met al kan niet worden gezegd dat het kennelijk voortduren van de conflictsituatie tussen verzoekster en de familie W. aan de politie kan worden verweten. Niet gebleken is van een tekort aan activiteit van de zijde van de politie.

De onderzochte gedraging is op dit punt eveneens behoorlijk.

B. Ten aanzien van de korpsbeheerder

1. Volgens verzoekster is zij door nalatigheid van de politie in de hiervoor onder A. vermelde situaties genoodzaakt geweest procedures voor de kantonrechter te voeren en heeft zij hierdoor schade geleden. Zij klaagt erover dat haar verzoek om schadevergoeding in dit verband is afgewezen.

2. De korpsbeheerder acht deze klacht ongegrond onder verwijzing naar hetgeen hij in zijn brief van 8 januari 2004 heeft overwogen. In die brief wordt geconcludeerd dat de politie verzoeksters klachten steeds zeer serieus heeft genomen en heeft gedaan wat in haar macht lag om de door verzoekster ondervonden schade te beperken. De politie trof dan ook geen verwijt in dezen en was dus ook niet aansprakelijk voor de gestelde schade. De korpsbeheerder merkte op dat de schade was veroorzaakt door verzoeksters burens en niet door de politie, zodat het feitelijk meer voor de hand lag schade op die burens te verhalen.

3. In een geval als dit, waarin een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot (gedeeltelijke) afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

4.2. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het hiervoor onder A.1. genoemde redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen desgewenst aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en

overwegingen waarop een dergelijke betwisting berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsbeginsel te hebben plaatsgevonden.

5. Gelet op de terughoudende benadering van de Nationale ombudsman in schadevergoedingszaken en gelet op hetgeen hiervóór onder A. is overwogen ten aanzien van verzoeksters klachten betreffende overlast, moet worden geoordeeld dat de afwijzing van de schadeclaim niet geacht kan worden in strijd te zijn gegeven met het redelijkheidsbeginsel.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland is niet gegrond.

Onderzoek

Op 17 februari 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw V. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en een gedraging van de beheerder van dat korps. Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld en is de betrokken ambtenaar telefonisch om commentaar op verzoeksters reactie gevraagd.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekster gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen en aan te vullen. De betrokken ambtenaar gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoekster ondervindt al jaren overlast van diverse buurtgenoten. In verband hiermee wendde zij zich veelvuldig tot onder meer het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (hierna ook: de politie). Ook diende zij diverse klachten in en vroeg om schadevergoeding in verband met het niet (voldoende) optreden van de politie tegen haar buurtgenoten.

2. (Geluids)overlast van de benedenbuurman

2.1. Uit (mutaties van) dag- en nachtrapporten blijkt dat de politie in 1999 elf maal een melding heeft opgenomen van verzoekster over overlast van haar benedenbuurman. Enkele meldingen deed zij pas achteraf op het politiebureau. Volgens deze meldingen had de benedenbuurman zowel overdag als 's nachts muziek hard aan, werd er geboord, getimmerd en stofgezogen, stond hij bij verzoeksters deur te schreeuwen en viel haar ook anderszins lastig door op haar deur te rammen. Volgens deze mutaties ging de politie slechts één keer niet ter plaatse na een melding van overlast die op dat moment plaatsvond. In de andere gevallen begaf zij zich wel naar de woningen van verzoekster en haar benedenbuurman. In een aantal gevallen nam de politie vervolgens geen geluidsoverlast waar of zette de buurman desgevraagd de muziek zachter. De politie adviseerde verzoekster onder meer contact met de woningbouwvereniging op te nemen. Uit een latere mutatie volgt dat dit daadwerkelijk was gebeurd. Ook blijkt uit de mutaties dat meerdere bewoners van het perceel stelden overlast te ondervinden van verzoeksters benedenbuurman, die volgens hen drugsverslaafde was. Hij reageerde een aantal malen verward of agressief op de komst van de politie en kwam volgens één mutatie "enigszins gestoord" over.

2.2. In 2000 is er één mutatie gemaakt van een melding achteraf van verzoekster over boren, timmeren en slepen met goederen door haar buurman. Naar aanleiding van twee andere meldingen in dat jaar, is de politie weer ter plaatse gegaan. In het ene geval nam zij geen geluidsoverlast waar, ook niet nadat zij enige tijd had staan luisteren. In het andere geval sprak zij zowel met verzoekster als de buurman. Op 14 februari 2000 nam de politie verzoeksters aangifte van vernielingen rondom haar woning op, die volgens verzoekster door haar benedenbuurman waren gepleegd. De laatste mutatie dateert van 13 april 2000.

2.3. In 2001 zijn geen meldingen opgemaakt van klachten over de benedenbuurman. Wel heeft verzoekster twee maal over een blaffende hond van een andere buurtgenoot geklaagd, waarna de politie ter plaatse is gegaan.

2.4. In maart 1999 wendde verzoekster zich in verband met de overlast die zij van haar benedenbuurman ondervond tot het Meldpunt Extreme Overlast Binnenstad. Nadat verzoekster had geklaagd over de wijze waarop dit meldpunt daarmee vervolgens was omgegaan, antwoordde de burgemeester van Amsterdam haar bij brief van 28 juni 2001. Die brief houdt, voor zover hier van belang, het volgende in. De zaak was enige keren afgesloten (en weer heropend), omdat verzoekster daarom vroeg en ook omdat er te weinig meldingen binnenkwamen. Op 3 november 2000 sprak het Meldpunt af dat verzoekster een maand lang consequent alle overlast zou melden en dat de politie alles zou muteren. De politie had toen het hele wijkteam opgeroepen om aandacht aan de meldingen te besteden. In de afgesproken maand werd echter geen enkele melding gedaan. Verzoekster verklaarde desgevraagd op 13 december 2000 telefonisch dat zij wel overlast had ondervonden, maar dat zij geen reden had gezien dit bij de politie of het Meldpunt te melden. De buurtregisseur had aangegeven dat de benedenbuurman volgens diverse burens nog slechts incidenteel overlast veroorzaakte.

2.5. Verzoekster wendde zich ook diverse malen tot de kantonrechter te Amsterdam. Op 28 juni 2001 veroordeelde deze de woningbouwvereniging om een procedure tot ontbinding van de huurovereenkomst met de benedenbuurman aanhangig te maken.

2.6. Op 20 december 2001 diende verzoekster een klacht in bij de politie. Zij vulde op het zogenaamde klachtenregistratieformulier in dat de politie sedert 25 oktober 1999 niet voldoende optrad tegen ernstige woonoverlast, waardoor haar woongenot werd aangetast. Naar aanleiding hiervan vond op 24 januari 2002 een gesprek plaats tussen verzoekster en de klachtbemiddelaar. Van dit gesprek ontving verzoekster een verslag. Bij brief van 31 januari 2002 gaf zij te kennen dat daarin ten onrechte niet was opgenomen dat zij had gemeld dat er sedert 13 april 2000 geen mutaties meer waren gemaakt van haar meldingen van nachtelijke geluidsoverlast van haar buurman.

2.7. Het rapport dat de klachtbemiddelaar naar aanleiding van verzoeksters klacht opmaakte houdt in dat de buurtregisseur van de wijk waar verzoekster woont was gehoord. Deze verklaarde dat hij inmiddels met de verhuurder van het desbetreffende blok woningen een buurtonderzoek was gestart naar de klachten van en over verzoekster. De verhuurder was voornemens te pogen de klachten van verzoekster op te lossen. De buurtregisseur merkte voorts op dat meerdere bewoners brieven kregen van verzoekster. Zo zouden haar naaste burens het verzoek hebben gekregen om na 21.00 uur de stekker van de CV eruit te halen in verband met overlast. In het rapport staat voorts:

"...Mw V. (verzoekster) staat bij mij (wijkteam IJtunnel) bekend als notoir klagster. Hiermede is niet gezegd, dat zij onterecht klaagt, doch wel, dat ze zeer snel naar de telefoon grijpt of in de pen klimt op momenten dat overleg nog uitkomst kan bieden.

Als een gesprek vruchtbaar lijkt geweest, blijkt later vaak, dat mw. V. toch andere gedachten of meningen had over het gesprek.

Door het veelvuldig klagen lijkt het alsof haar omgeving niet meer op een juiste wijze reageert en ontstaat er een situatie, dat zij zich 'onwenselijk' zou kunnen maken in haar omgeving..."

2.8. Bij brief van 4 november 2003 deed de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verzoeksters klacht af. Hij verklaarde verzoeksters klacht over de woonoverlast ongegrond. Hij verwees naar het advies van de Commissie voor de politiekachten. Deze was van oordeel dat de politie in de gegeven omstandigheden voldoende adequaat had gereageerd op de overlastklachten door meldingen te registreren en contact op te nemen met (onder meer) de woningbouwvereniging.

3. Geluidsoverlast op of omstreeks 23 februari 2003

3.1. Een mutatie van 23 februari 2003 houdt in dat buurtbewoners van verzoekster omstreeks 19.10 uur wederom melding deden van geluidsoverlast, waarna de politie ter plaatse ging. De muziek werd zachter gezet. De buurtregisseur bleek de zaak al in behandeling te hebben. Daarom werd de mutatie in diens overzicht geplaatst.

3.2. Op 10 november 2003 diende verzoekster een tweetal klachten in bij de politie. Blijkens het registratieformulier betrof één klacht "urenlange harde muziek met zware bastonen. Politie greep niet in." Een en ander had plaatsgevonden op 23 en 24 februari 2003, enkele huizen verderop. De andere klacht ging over overlast van brommers (zie hierna, onder 4.).

3.3. Bij brief van 20 november 2003 reageerde de plaatsvervangend wijkteamchef IJtunnel op de klachten. Hij refereerde daarin echter slechts aan de overlast van de brommers (zie hierna, onder 4.10). In haar reactie op deze brief merkte verzoekster op dat er door de politie verschillend werd gedacht over hoe hard muziek mocht staan en hoe lang muziek hoorbaar mocht zijn. Bij haar benedenbuurman was, aldus verzoekster, destijds gedreigd de muziekinstallatie in beslag te nemen in verband met harde muziek die vooral door de vloer heen te horen was. Verzoekster vond dat muziek in elk geval niet zo hard mocht staan dat deze in naastgelegen straten hoorbaar is.

3.4. Hierop werd bij brief van 8 december 2003 namens de korpsbeheerder opgemerkt dat de manier van optreden door de politie van de omstandigheden afhangt, bijvoorbeeld van de vraag of een en ander overdag of 's nachts plaatsvindt (zie verder ook onder 4.12).

"...Zeker indien meerdere partijen in het spel zijn is het voor de politie een moeilijke zaak precies boven water te krijgen wat er aan de hand is. Daarbij komt dat voor iedereen een situatie anders kan zijn. Wat voor u geluidsoverlast is kan voor een ander een onbelangrijk achtergrond geluid zijn. De politie probeert in ieder geval alle aspecten te bekijken en op grond daarvan een afweging te maken op welke manier het beste opgetreden kan worden. Dat dit optreden niet altijd het gewenste resultaat heeft voor (een van de) partijen dan wel

gevaarzettend gedrag ten gevolge heeft kan de politie niet verweten worden. De politie kan immers niet meer doen dan wat binnen haar mogelijkheden ligt terwijl bovendien van de politie niet verwacht kan worden dat zij volledig overziet welke gevolgen bepaald optreden zal hebben.

Voor het overige moet ik u verwijzen naar de beslissing van de burgemeester die genomen zal worden, dan wel genomen is naar aanleiding van uw klacht over het politieoptreden..."

4. Overlast van brommers

4.1. Een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie van 13 februari 2002 houdt in dat er een melding was binnengekomen van overlast van jeugd, waarna de politie ter plaatse ging. Aldaar constateerde de politie dat de burens - verzoekster en de familie W. - "elkaar een beetje naar het leven stonden en hier toch redelijk ruzie over maken". De politie gaf door dat de buurtregisseur van een en ander op de hoogte zou worden gesteld. Een mutatie van 4 maart 2002 houdt in dat de buurtregisseur samen met iemand van de woningbouwvereniging de omwonenden van verzoekster had bezocht in het kader van het stelselmatig klagen van verzoekster over allerhande zaken.

"...Zij kan absoluut niets hebben van haar burens en klaagt dan over ieder wissewasje. Ook bestookt zij haar omwonenden met brieven. Ook stuurt zij brieven naar de politie en de woningbouwvereniging. Om dit een halt te doen houden wordt geprobeerd om V. (verzoekster) op andere gedachten te brengen. Ook zal op haar bellen naar de politie niet snel meer gereageerd worden..."

Op 11 maart 2002 nam de politie verzoeksters aangifte van bedreiging door buurjongen W. op. Deze zou op straat tegen haar woorden als "een kogel door je kop" hebben gebezigd.

Op 31 maart 2002 belde verzoekster blijkens een mutatie van die dag om 13:07 uur naar de politie in verband met harde muziek van de familie W. De politie belde naar de familie W. waarop werd meegedeeld dat de muziek inmiddels zachter was gezet. Toen verzoekster na vijf minuten weer belde, is de politie ter plaatse gegaan.

4.2. Op 15 juli 2002 wendde verzoekster zich tot de korpschef van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. Zij stelde een aantal overtredingen van de familie W. te hebben geconstateerd, waaronder geluids- en stankoverlast van de brommers. Ook gaf zij aan waarom zij vermoedde dat sprake was van gestolen brommers en scooters, waarmee men onverzekerd rond zou rijden. Zij stelde dat het een taak van de politie was om aan de overlast een einde te maken en eiste in dat verband dat de politie de brommers en scooters zou controleren, zou optreden tegen overtredingen en de groep jongeren zou verplaatsen naar een andere plek waar zij minder overlast zouden veroorzaken.

4.3. In augustus 2002 kondigde de buurtregisseur aan zoons van de familie W. een verbod voor het sleutelen aan bromfietsen af.

4.4. Bij vonnis in kort geding van 10 december 2002 wees de kantonrechter te Amsterdam verzoeksters eis af om de woningbouwvereniging te veroordelen een kort geding tegen de familie W. aan te spannen en te vorderen dat deze alle overlast zou staken.

Verzoekster stelde van W. de volgende overlast te ondervinden: het starten van scooters in de kelderbox; vervuiling van de gemeenschappelijke boxruimte door gesleutel aan scooters; benzinstank in de gemeenschappelijke boxruimte; geluidsoverlast door geschreeuw en geroep door de zoon van W. en zijn talrijke scootervrienden, ook na 22.00 uur; het over de stoep heen en weer rijden van en naar de boxruimtes.

De kantonrechter overwoog onder meer het volgende:

"(...) de overlast zijdens W. (...) is naar het zich laat aanzien van ernstiger aard en heeft gevaarzettende elementen voor het wooncomplex en de bewoners daarvan in zich. Bemoeienis van gedaagde daarmee lijkt aangewezen.

Gedaagde heeft er blijk van gegeven haar verantwoordelijkheid ter zake in te zien. Zij heeft in samenwerking met de politie een buurtonderzoek ingesteld en heeft een bewonersgesprek gearrangeerd. De wijkpolitie is erbij betrokken. Een en ander heeft er toe geleid dat de scooteroverlast c.a. is afgenomen. Eiseres stelt dat deze thans weer in omvang toeneemt. W. zou geen gehoor geven aan waarschuwingen van politie en brandweer."

4.5. Op 10 januari 2003 wendde de woningbouwvereniging zich tot de familie W., onder verwijzing naar het zojuist genoemde vonnis. Zij verzocht de familie W. ervoor te zorgen dat er geen benzinstank ontstond en wees erop dat het sleutelen aan scooters in de gemeenschappelijke boxruimte niet was toegestaan, omdat de kans op stank en het gevaar voor brand te groot was.

4.6. Op 23 juli 2003 wees de kantonrechter te Amsterdam opnieuw vonnis in een door verzoekster aangespannen kort geding tegen de woningbouwvereniging in kwestie. Zij vorderde wederom dat de woningbouwvereniging een kort geding tegen de familie W. zou aanspannen.

De kantonrechter overwoog onder meer:

"Eiseres heeft weliswaar gedaagde geïnformeerd over weer een aantal incidenten (...), maar al deze klachten zijn vrijwel uitsluitend van haar afkomstig, dan wel zijn ingediend door burens door middel van door haar opgestelde verklaringen. Daar komt bij dat voorshands evenmin blijkt dat gedaagde deze klachten niet voldoende serieus heeft genomen. Gedaagde heeft de familie W. in januari 2003 schriftelijk verzocht de kans op benzinstank in de gemeenschappelijke boxruimte te voorkomen. W. heeft toen schriftelijk het plegen van overlast in deze vorm weersproken. Gedaagde heeft in maart 2003 aan de familie W. een huisbezoek gebracht. Toen is geen overlast geconstateerd. Ook de

buurtregisseur (...) heeft nimmer benzinstank-overlast van enige betekenis kunnen bespeuren.

4.7. Bij brief van 9 mei 2003 wendde verzoekster zich tot de buurtregisseur. Zij meldde twee dagen eerder last te hebben gehad van de autoradio van de familie W., die erg hard stond. Zij vroeg hen erop te wijzen dat dit in strijd was met de Algemene plaatselijke Verordening (APV). Ook zette zij vraagtekens bij het feit dat de familie een uitkering had, maar wel in het bezit was van een auto en mobiele telefoons. Zij vroeg zich af of één van de zoons wel zijn rijbewijs had. Voorts vroeg zij de wijkagent W. erop te wijzen dat de gemeenschappelijke boxruimte niet voor het plaatsen van scooters was bedoeld. Tevens klaagde zij over het feit dat er regelmatig 's avonds laat en 's nachts werd geschreeuwd op de slaapkamer van W., die naast haar slaapkamer was gelegen. Zij had de burens hier al vaak op gewezen, maar dit had geen resultaat. Zij vroeg de politie om hen nog eens op een en ander te wijzen.

4.8. Verzoekster stuurde aan de buurtregisseur een kopie van haar brieven aan de familie W. van 23 september en 10 november 2003. Daarin stelde zij onder meer overlast van brommers aan de orde, bestaande uit zware benzinelucht in de boxen en gesleutel aan de brommers. Na het sleutelverbod in augustus 2002 was er volgens haar wel enige verbetering opgetreden, maar het was nog niet geheel opgehouden.

4.9. Behalve de hiervoor onder 3.2. gemelde klacht van 10 november 2003, klaagde verzoekster op die datum ook over "niet handhaven van sleutelverbod van 19 augustus 2002 waardoor brommeroverlast bleef doorgaan; aantasting van woongenot; risico's voor veiligheid."

4.10. In zijn brief van 20 november 2003 deelde de plaatsvervangend wijkteamchef IJtunnel mee dat er door de buurtregisseur al veel aandacht aan de klachten was besteed en dat volgens diens constatering het sleutelen aan brommers op straat was afgenomen. Voor de klachten over stankoverlast had de buurtregisseur de verhuurder en de brandweer geïnformeerd die eventueel verdere maatregelen moesten nemen. In de brief werd verder opgemerkt dat hoofdzakelijk verzoekster overlast ondervond. De wijkteamchef vroeg verzoekster om ook na te denken over haar eigen rol in de buurt en om bij de juiste instanties te klagen.

4.11. Verzoekster stelde in haar antwoord van 24 november 2003 dat de overlast van de brommers na augustus 2002 nog een jaar was doorgegaan en dat het aantal incidenten met zware benzinstank ernstig was toegenomen. De verklaring hiervoor lag, aldus verzoekster, in wat de wijkagent in het gesprek op 20 november 2002 vertelde, namelijk dat hij ná augustus 2002 tegen haar buurjongen had gezegd dat deze in de boxruimte moest gaan sleutelen. Verzoekster wees in dit verband nog op het door de woningbouwvereniging gegeven verbod om in de boxen te sleutelen en op het oordeel van de kantonrechter waarin de situatie gevaarlijk werd bevonden (zie hiervoor, onder 4.4. en

4.5.).

5. Verzoek om schadevergoeding

5.1. Op 11 november 2003 stuurde verzoekster een verzoek om schadevergoeding ad € 2.500 aan de korpschef van het regiokorps Amsterdam-Amstelland. Zij stelde in dit verband dat zij de afgelopen vijf jaar zeer veel te maken had gehad met overlast in de woonomgeving zoals hiervoor onder 2. tot en met 4. omschreven, waarvan zij ook veelvuldig melding bij de politie had gemaakt. De politie reageerde vaak wel, maar toch nooit zo dat de overlast stopte. Verzoekster gaf aan dat zij als burger mocht verwachten dat de regels over het verstoren van nachtrust en hinder door geluidsapparatuur werden gehandhaafd evenals een afgekondigd verbod van de buurtregisseur. Nu de politie dit niet had gedaan, had zij zich diverse malen tot de kantonrechter moeten wenden. Zij had hierdoor schade geleden.

5.2. De korpsbeheerder wees bij brief van 8 januari 2004 de schadeclaim af. In die brief staat onder meer:

"Uit uw dossier blijkt dat de politie, met name de buurtregisseur (...) zich met u betrokken heeft betoond, veelvuldig met u contact heeft gehad en de desbetreffende overlastveroorzakers op hun gedrag heeft aangesproken. Tevens blijkt dat dit ertoe heeft geleid dat de overlast werd beperkt. Bovendien maak ik uit uw brief op dat de overlastsituatie door de voormalige onderbuurman geheel is beëindigd en de inspanningen van betrokken partijen derhalve redelijk succesvol zijn geweest. Dat de overlast helaas niet geheel werd beëindigd is spijtig, maar betekent niet dat u de politie onrechtmatig handelen kunt verwijten.

Gelet op het voorgaande concludeer ik dat de politie uw klachten steeds zeer serieus heeft genomen en heeft gedaan wat in haar macht lag om de door u ondervonden overlast te beperken. Ik betreur het zeer dat u kennelijk meent dat de politie desondanks in haar dienstverlening tekort is geschoten. Uw verzoek om schadevergoeding wijs ik echter van de hand. Nog afgezien van de omstandigheid dat het gevorderde bedrag op geen enkele wijze wordt geadstrueerd ben ik van oordeel dat de politie in deze geen verwijt treft en dat zij ook niet aansprakelijk is voor de door u gestelde geleden schade. U stelt in uw brief dat de politie met een aantal aangiftes van u niets heeft gedaan en dat u daarom de kans bent misgelopen om u met een schadeclaim te voegen in eventuele strafzaken tegen de overlastveroorzakers. Hoewel ik (nogmaals) betwist dat met uw aangiftes niets is gedaan, merk ik hierbij tevens op dat de schade die u stelt te hebben geleden is veroorzaakt door uw burens, en niet door de politie, die zich juist heeft ingespannen de overlast te verminderen, zodat het feitelijk meer voor de hand ligt dat u die schade op hen zou trachten verhalen. U bent overigens kennelijk in een tweetal kantonrechterprocedures ook op deze mogelijkheid geweest. Ik acht het mitsdien voorbarig, maar vooral ook onterecht dat u zich met uw schadeclaim wendt tot de politie in plaats van degenen van

wie u stelt overlast te hebben ondervonden."

B. Standpunt verzoekster

Het standpunt van verzoekster staat hiervoor samengevat weergegeven onder Klacht. Volgens haar was de overlast van haar benedenbuurman van destijds niet beëindigd door het optreden van de politie, maar als gevolg van door haar bij de kantonrechter gevoerde procedures. Voor wat betreft de scooteroverlast stelde zij dat deze juist bevorderd was door de wijkagent doordat hij de jongens tegen het verbod van de huurder in naar de box had gestuurd om daar te gaan sleutelen. Ten slotte stelde verzoekster dat ook de politie schadeplichtig was, aangezien deze niet had gedaan wat van haar had mogen worden verwacht.

C. Standpunt korpsbeheerder

1. De beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland reageerde op de klacht bij brief van 7 september 2004. Voor wat betreft de klacht over de afwijzing van de schadeclaim verwees hij naar zijn hiervoor onder A.5.2. weergegeven standpunt. In zijn reactie staat verder:

"...Op basis van onderzoek acht ik het eerste klachtonderdeel dat betrekking heeft op de situatie in de periode van 1999 tot en met 2001 ongegrond. Uit een door de politie overlegd mutatieoverzicht (...) blijkt dat de politie veelvuldig heeft opgetreden. Dit heeft zij onder meer gedaan door de onderbuurman van verzoekster op zijn gedrag aan te spreken, langs de woning van verzoekster te gaan, de buurtregisseur van de situatie op de hoogte te stellen, over de situatie te muteren aan de gemeentelijke instantie 'Extreme overlast', verzoekster door te verwijzen naar de woningbouwvereniging en verzoekster in de gelegenheid te stellen tot het doen van aangifte. Bovendien neem ik hierbij in aanmerking dat de politie daar waar mogelijk sprake van een strafbaar feit was - in casu het bedreigen van verzoekster door haar buurman d.d. 3 maart 2003 en 10 maart 2003 - accuraat heeft opgetreden door de verdachte te verhoren en het proces-verbaal naar het Openbaar Ministerie te zenden. Ik ben dan ook van oordeel dat de politie geen nalatig optreden valt te verwijten en acht de klacht op dit punt ongegrond.

Met betrekking tot de overlastsituatie op of omstreeks 23 februari 2003 deel ik u het volgende mede. De politie heeft geen meldingen van dit voorval van verzoekster in het systeem kunnen terugvinden. Een mutatie (...) wijst uit dat buurtbewoners op voornoemde datum inderdaad overlast van een geluidsinstallatie, welke zich in de woning van nummer 24 bevond, ondervonden. Na meerdere meldingen hierover zijn drie politieambtenaren naar de desbetreffende woning gegaan om de overlast te doen beëindigen. De muziek is hierop zachter gezet. Ook hebben de politieambtenaren het incident onder de aandacht van buurtregisseur (...) - die de zaak in behandeling had - gebracht.

Ondanks dat niet uit de klachtbrief van verzoekster d.d. 16 februari 2004 en de klachtformulering blijkt dat verzoekster op of omstreeks 23 februari 2003 zélf een melding bij de politie heeft gedaan en ik niet heb kunnen achterhalen of de politie naar aanleiding van haar (eventuele) melding(en) actie heeft ondernomen, staat vast dat de politie naar aanleiding van meldingen van buurtbewoners over de ondervonden overlast heeft opgetreden. Op basis van onderzoek is niet gebleken dat het optreden van de politie in de gegeven omstandigheden onvoldoende was. Derhalve acht ik de klacht op dit punt ongegrond. Verzoekster heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan ik tot een ander oordeel zou moeten komen.

Verzoekster betoogt dat de politie heeft nagelaten een afgekondigd sleutelverbod te handhaven en klaagt tevens over onvoldoende optreden van de politie tegen stank- en lawaaioverlast van brommers. Het afgekondigd sleutelverbod (op basis van de Wet milieubeheer) richt zich op het sleutelen aan brommers op de openbare weg. Buurtregisseur (...) heeft naar aanleiding van de klachten van verzoekster tegen deze gedraging opgetreden door de buurtjongens naar de boxen te verwijzen. Deze doorverwijzing acht ik gelet op het verbod van de woningbouwvereniging enigszins ongelukkig, maar niet van dien aard dat deze als onbehoorlijk valt aan te merken. Hierbij neem ik in aanmerking dat de buurtregisseur afspraken over lekkage van onder andere olie met de buurtjongens heeft gemaakt om de stankoverlast te minimaliseren. Bovendien geeft verzoekster in haar schrijven van 23 september 2003 (zie hiervóór, onder A.4.8.) aan dat het optreden van de buurtregisseur effect had, maar niet tot een beëindiging van overlast heeft geleid. (De buurtregisseur) heeft na het aanblijven van overlast gemeentelijke diensten, de woningbouwvereniging en de brandweer over de situatie geïnformeerd en deze verzocht op te treden, daar het instrumentarium van deze instanties ter bestrijding van deze overlast meer toereikend is dan die van de politie. Ik ben derhalve van oordeel dat het optreden van de politie in dezen niet onbehoorlijk is en acht de klacht op dit punt ongegrond..."

2. De korpsbeheerder verwees tevens naar een rapport van inspecteur S. van 10 juli 2004. Hierin merkt S. ten aanzien van de geluidsoverlast in februari 2002 onder meer op dat de politie bij de eerste assistentieverlening (na een melding van geluidsoverlast) meestal niet tot inbeslagname van apparatuur overgaat. Ook het opleggen van een boete is dan niet gebruikelijk. Gelet op het tijdstip van de melding (19.10 uur) was er ook geen sprake van nachtelijk rumoer, waarop eventuele inbeslagname zou kunnen worden gebaseerd. Voor wat betreft de benedenbuurman merkte hij nog op dat de bestrijding van geluidsoverlast moeilijk was, omdat deze op de uitkijk stond en zijn radio zachter zette zodra de politie naderde. Het constateren van een overtreding was zeer moeilijk.

In antwoord op diverse door de Nationale ombudsman gestelde vragen staat in het rapport van S. voorts nog het volgende. Er worden doorgaans mutaties gemaakt van meldingen als die van verzoekster. Criteria voor het opmaken van mutaties bestaan niet. Iedere politieambtenaar kan dit naar eigen goeddunken doen. Als er sprake is van meerdere

meldingen van één adres, dan zal de politie meestal overgaan tot het maken van een mutatie. Ook meldingen aan een buurtregisseur resulteren vrijwel altijd in een mutatie. Buurtregisseurs maken gebruik van overlastmutaties als er verder maatregelen moeten worden genomen.

Voor wat betreft het sleutelverbod deelde hij mee dat de buurtregisseur had getracht de overlast te beperken. Het verbod baseerde hij op zowel artikel 9, vijfde lid van de APV als op de Milieuwetgeving (zie Achtergrond, onder 3. en 4.). De buurtregisseur had het sleutelverbod min of meer "op de bluf" gegeven, omdat noch de geluidshinder, noch verontreiniging door hem waren geconstateerd. Hij trachtte de overlastsituatie op deze wijze op te lossen. Hij raadde de jongens aan om verder in de box te gaan sleutelen.

3. Desgevraagd werd van de zijde van de korpsbeheerder meegedeeld dat in zijn reactie abusievelijk was verwezen naar de Wet milieubeheer; hiervoor moet artikel 13 van de Wet bodembescherming worden gelezen.

D. Standpunt betrokken ambtenaar

De buurtregisseur reageerde bij brief van 2 juli 2004 op de klacht. Hij deelde mee dat regiopolitie Amsterdam-Amstelland de functie van buurtregisseur had ingevoerd met als opdracht het creëren van draagvlak op het gebied van veiligheid en leefbaarheid in een bepaalde buurt. Gekeken wordt wie de probleemeigenaar is en deze is verplicht een oplossing bij te dragen. Veiligheid ligt op het bordje van de politie en leefbaarheid is iets voor onder meer woningbouwverenigingen. De klacht over de benedenbuurman was echt een zaak voor de woningbouwvereniging. Het ging om overlast van "contactgeluiden". Hij had verzoekster in contact gebracht met de woningbouwvereniging. Van meldingen op of omstreeks 23 februari 2003 was niet gebleken. Verzoekster overstelpte de familie W. met klachten en brieven. Formeel mag er inderdaad niet aan de openbare weg worden gesleuteld aan brommers. Hij had dit dan ook aan de buurjongens verboden en hen onderhoudswerkzaamheden laten uitvoeren in hun box, waarbij lekkage van olie zou worden opgevangen op oude kranten. De jongens hebben zich hieraan gehouden. Volgens hem klaagde verzoekster over alles en iedereen en was zij nauwelijks voor rede vatbaar.

E. Reactie verzoekster

1. In haar reactie van 20 september 2004 op de verstrekte inlichtingen deelde verzoekster, voor zover hier van belang, het volgende mee. Ten aanzien van de overlast van haar voormalige benedenbuurman stelde zij dat de politie weliswaar veelvuldig had opgetreden, maar dat dit niet effectief was geweest. Van de politie had mogen worden verwacht dat zij daadwerkelijk de bepalingen van artikel 142 en 431 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 1.) had gehandhaafd. Voorts merkte zij op dat zij op 23 februari 2002 niets had gemeld, omdat zoveel andere bewoners al hadden gebeld. Wel had zij op 24

februari 2002 over harde muziek geklaagd. Volgens verzoekster had de politie artikel 9.5. APV effectief moeten handhaven. Omdat dit niet was gebeurd, had zij nieuwe meldingen aan de politie maar achterwege gelaten. Het had immers geen zin, aangezien de overlast toch niet verminderde. Zij miste bij de stukken van de politie bovendien meldingen van 'buurtgenoten over harde muziek een paar huizen verderop. Van overlast door de familie W. had verzoekster minimaal 20 meldingen gemaakt bij de politie. De doorverwijzing van de sleutelende jongens naar de boxen in augustus 2002 vond verzoekster zeer onbehoorlijk, omdat er door haar en anderen was geklaagd over benzinstank in de box, hetgeen de buurtregisseur bekend was. De incidenten met zware benzinstank waren vervolgens toegenomen en ook was het sleutelen op straat nog gewoon doorgegaan. Als de buurtregisseur deze aanwijzingen niet had gegeven had verzoekster niet hoeven procederen bij de kantonrechter. De klachten over scooteroverlast had zij na 19 augustus 2002 steeds doorgegeven aan de verhuurder en aangenomen dat dit ook aan de politie zou worden doorgegeven. Na het aan haar afgelegde bezoek (zie hiervoor, onder A.4.1.) was de verhuurder kennelijk wél gealarmeerd geweest en had een bewonersbijeenkomst op 8 april 2002 georganiseerd. Met betrekking tot de reactie van de wijkagent merkte verzoekster op dat volgens haar nachtelijk lawaai wel degelijk een zaak is voor de politie. De jongens W. hielden zich overigens niet aan het voorschrift om geen olie te laten lekken, want op 23 februari 2003 was er een enorme vlek vlak voor de boxruimte geweest.

2. Bij haar reactie stuurde verzoekster onder meer een door haar opgemaakte lijst met incidenten betreffende lawaai van de bewoners van een even verderop gelegen pand over de periode van 14 januari tot 16 november 2003. Het gaat telkens om harde muziek, die voornamelijk 's middags en vroeg in de avond te horen zou zijn. Volgens deze lijst was op 10 en 23 februari 2003 de politie door anderen gebeld. Op 24 februari 2003 had verzoekster, volgens haar eigen aantekening, de politie om 14.30 uur gebeld en gevraagd waarom er geen boete werd opgelegd of de muziekinstallatie in beslag werd genomen. Dit zou een te ver gaande maatregel zijn.

Ook stuurde verzoekster een lijst van meldingen die zij aan de politie had gedaan over de familie W. Volgens die lijst was de politie vóór het zogenaamde sleutelverbod vijf keer gebeld in verband met het lawaai van scooters en het heen- en weer rijden over de stoep. Ook had verzoekster de buurtregisseur in mei 2002 bezocht om te praten over de scooteroverlast.

F. Reactie betrokken ambtenaar

Desgevraagd verklaarde de buurtregisseur naar aanleiding van verzoeksters reactie onder meer het volgende. Hij kent de buurt heel goed. De zoons van W. waren erg handig met het sleutelen aan brommers, motoren en dergelijke. Ze sleutelden eerst op de stoep en dat maakte veel herrie doordat ze telkens startten, een klein stukje reden etc. Dáárover waren ook van anderen dan verzoekster klachten. Hij heeft daarom een zo goed mogelijk plan proberen te maken en de jongens gezegd dat het verboden is om op straat te sleutelen. Ze

wilden best naar hem luisteren en zijn toen op zijn verwijzing verder in de box gaan sleutelen. Hij is er naar aanleiding van klachten van verzoekster over benzinstank een aantal keren langs geweest, maar hij nam nooit benzinstank waar. Hoe dan ook, hij heeft vervolgens wel de brandweer gewaarschuwd. Het was afgelopen met het sleutelen op straat. Overigens heeft hij regelmatig de plaatjes van de brommers gecheckt. Die waren in orde. Ook heeft hij wel eens in de boxen gekeken, maar daar nam hij geen lossen onderdelen van brommers waar (wat vaak wel zo is als sprake is van gestolen brommers).

G. Nadere reactie verzoekster

Naar aanleiding van het haar toegezonden verslag van bevindingen merkte verzoekster - voor zover hier van belang - het volgende op. Anders dan in de brief van 3 november 2000 staat (zie hiervoor onder A.2.4.), was er geen afspraak gemaakt, maar was slechts sprake geweest van een voorstel. Zij had te kennen gegeven een en ander niet zinvol te vinden, omdat eerdere meldingen aan politie en verhuurder tot geen enkele verbetering hadden geleid en nieuwe meldingen tot nieuwe agressie bij haar buurman zouden leiden. Wat betreft hetgeen hiervoor onder A.2.7. is weergegeven meldde verzoekster dat zij nooit op de hoogte was gesteld van het buurtonderzoek. Zij had in de afgelopen 20 jaar hooguit tien keer een briefje in de bus bij anderen gedaan, waarbij het ging om vriendelijk gestelde kleine briefjes. Zij had nooit haar naaste burens gevraagd de stekker om 21.00 uur uit de CV-ketel te halen. Omdat oude CV-ketels in de flat veel lawaai maakten en verzoekster wilde bepalen of zij 's nachts de ketel van haar burens hoorde had zij hen gevraagd de stekker voor één nacht eruit te trekken. Zij vond niet dat zij snel naar de telefoon greep; van de 123 door haar genoteerde incidenten met haar benedenbuurman had zij slechts 21 aan de politie gemeld. Zij was dus juist zeer terughoudend in haar meldingen aan de politie geweest.

Bij deze reactie stuurde verzoekster onder meer een lijst van de 21 meldingen die zij over de benedenbuurman aan de politie zou hebben gedaan. In de meeste door de politie niet gemuteerde gevallen gaat het om meldingen achteraf van geluidsoverlast. In een drietal gevallen die niet gemuteerd zijn is volgens verzoeksters lijst wel actie ondernomen door de politie, zij het dat deze acties niet succesvol waren.

Wat betreft de afspraken over de scooteroverlast meldde zij dat zij (in augustus 2002) had gehoord wat de buurtregisseur aan de familie W. had gezegd, namelijk dat er "hier" niet meer gesleuteld mocht worden. Hij had niet gezegd dat er op straat niet meer gesleuteld mocht worden. Nadien was de instructie door de buurtregisseur bijgesteld.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafrecht

Artikel 142, eerste lid

"1. Hij die opzettelijk door valse alarmkreten of signalen de rust verstoort, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste twee weken of een geldboete van de tweede categorie."

Artikel 431

"Met geldboete van de eerste categorie wordt gestraft hij die rumoer of burengerucht verwekt waardoor de nachtrust kan worden verstoord."

T&C, aantekening 4 en 8 bij dit artikel

4. Beschermd belang/strekking. De strafbaarstelling strekt ertoe om te voorkomen dat de rust op de openbare weg en op andere openbare plaatsen wordt verstoord door ongeoorloofde, baldadige uitspanningen en werkzaamheden (...)

8. Overige delictsbestanddelen. a) Rumoer. Onder rumoer moet worden verstaan "gedruisch, dat niet middel tot of gevolg van geoorloofde werkzaamheden of uitspanningen is, maar om zichzelf, uit baldadigheid, veroorzaakt wordt" (...). **b) Burengerucht.** Onder burengerucht moet worden verstaan lawaai dat een hele buurt in opschudding kan brengen (...). Burengerucht komt uit zijn aard voort uit baldadigheid, zoals een vechtpartij of een woordenwisseling."

2. Algemene Plaatselijke Verordening Amsterdam 1994

Artikel 9.5, eerste en derde lid

"1. Het is verboden, met toestellen of geluidsapparaten, niet zijn luchtvaartuigen, dan wel op andere wijze handelingen te verrichten, waardoor voor een omwonende of overigens voor de omgeving hinder wordt veroorzaakt, of toe te laten dat deze handelingen worden verricht."

Artikel S.1, eerste lid

"Overtreding van het bij of krachtens deze verordening bepaalde (...) wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of met een geldboete van de tweede categorie."

3. Wet bodembescherming

Artikel 6

"1. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen in het belang van de bescherming van de bodem regels worden gesteld met betrekking tot het verrichten van handelingen waarbij stoffen die de bodem kunnen verontreinigen of aantasten, op of in de bodem worden gebracht, ten einde deze aldaar te laten.

2. Hiertoe kunnen behoren regels met betrekking tot:

(...)

b. het brengen van afvalstoffen op of in de bodem;

(...)."

Artikel 13

"Ieder die op of in de bodem handelingen verricht als bedoeld in de artikelen 6 tot en met 11 en die weet of redelijkerwijs had kunnen vermoeden dat door die handelingen de bodem kan worden verontreinigd of aangetast, is verplicht alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevergd, teneinde die verontreiniging of aantasting te voorkomen, dan wel indien die verontreiniging of aantasting zich voordoet, de bodem te saneren of de aantasting en de directe gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken. Indien de verontreiniging of aantasting het gevolg is van een ongewoon voorval, worden de maatregelen onverwijld genomen."

Overtreding van dit artikel levert een economisch delict op (artikel 1a van de Wet op de economische delicten).